

Bezoekje aan Golf de la Grande Bastide

Slapend gras aan de Rivière, maar de greenkeeper slaapt niet!

Vorig jaar november was ik in de gelegenheid te spreken met de hoofdgreenkeepers van twee golfbanen aan de Franse Rivière. Het ging om twee totaal uiteenlopende banen, die zich op verschillende wijzen op de golfende toerist richten. Toeristen die hier in groten getale hun spelletje komen spelen, zomer en winter. Want in de directe omgeving van Nice liggen vele golfbanen.

Auteur: Broer de Boer

Golf de la Grande Bastide is een van de tien banen die de Golf Club exploiteert aan de Rivière. De Golf Club is, evenals Blue Green en het Franse NGF-Golf, een commerciële onderneming. Golf Club exploiteert in Frankrijk zo'n 70 golfbanen, zeg maar een Burggolf en dan in een maatje XXX-L. De architectuur van Golf de la Grande Bastide met een 18-holes, 5929 meter, par-72 baan is zonder meer eigentijds te noemen. De baan werd getekend door Cabell Robinson. Voor ingewijden: dat is een oud-medewerker van Robert Trent Jones sr. Deze baan heeft brede fairways en schitterende greens, die goed zijn beschermd door bunkers en waterpartijen.

Dubbelfunctie

Hoofdgreenkeeper Philippe Guibot onderhoudt hier met vier greenkeepers en een mecanicien de golfbaan. Guibot heeft een dubbelfunctie; hij is eveneens hoofdgreenkeeper van Golf d'Opio Valbonne, een baan behorend bij een luxe golfresort van de Golf Club. De banen liggen op zo'n

vijf minuten van elkaar verwijderd. Philippe vertelt dat die andere baan, ondanks de geringe afstand, totaal anders is – nog mooier, volgens hem – en dat daar een geheel ander microklimaat heerst. Golf d'Opio Valbonne ligt namelijk dicht bij zee en dat scheelt 's ochtends in elk geval 8 graden! 'Ooit zwommen hier eenden', vertelt Guibot. 'Voor de aanleg was het hier een soort moeras. Het terrein is zo'n drie tot vier meter opgehoogd met grond die bij de wegebouw is vrijgekomen. De golfbaan dateert van 1990.'

Wateroverlast

De sporen van de herfstregen zijn tijdens mijn bezoek nog steeds aanwezig. Tijdens de regenperiode – oktober/november – kan op La Grande Bastide zomaar 400 mm vallen. Niveaunderschillen zorgen voor hoge stroomsnelheden in het beekje dat over het terrein loopt, en dat veroorzaakt, net als in de afwaterende sloten, veel erosie. Ook de bunkers hebben veel te lijden van de overvloedige regenval. Dat betekent dat men op de baan

relatief veel tijd steekt in het bijhouden van de bunkerwanden. En dat betekent veel werk, want er zijn op deze baan in totaal 92 bunkers. Daar komt nog een probleem bij: er is hier sprake van een slechte drainage. Philippe: 'De drainageleiding is hier afgedekt met steenslag met een deeltjesgrootte van 6-10 mm. En hoewel je dat niet zou verwachten, slijbt dit dicht door de bodemdruk. Die steenslag vormt een soort vast pakket, waardoor er geen water doorheen kan dringen. Met alle gevolgen van dien.'

Slapend gras

De grasmat hier is wel een bijzonderheid. Het is eind november en overall op de fairways zie je dode plekken en straatgras. Waar niet, denk je dan? Maar Philippe Guibot verduidelijkt: 'Het gras op de plekken die je ziet is niet dood, maar het slaapt!' Het gaat hier om de natuurlijke grassen die hier groeien, Bermuda-grassen. Deze reageren op de lage temperaturen door in winterslaap te gaan: dormir en hiver, zoals de Fransen zeg-

Bunkers op La Grande Bastide

Baan in herfsttooi.

Erosie door herfstregens.

Onder het zand in de bunker ligt een laag epoxyhars met steenslag.

gen. Philippe: 'Als de temperatuur in het voorjaar weer stijgt, worden die plekken weer prachtig groen. Zowel op de fairway als in de rough groeit hier volgens planning dus raaigras en straatgras, om deze baanonderdelen ze groen mogelijk te houden in het winterseizoen. Maar het is mijn bedoeling om door te gaan zaaien met fijne Bermudagrassen, een ander grastype dus dan de grassen die hier van nature groeien.' Wat dat betreft heeft deze Franse greenkeeper een advies met betrekking tot de lokaal groeiende Seashorum Paspalum en Bermuda-grassen: 'If you can't beat them, join them.' Philippe Guibot heeft zes jaar gewerkt op banen in Spanje, die getekend waren door Jack Nicklaus. Hij werkte daar uitsluitend met Seashorum Paspaleum en Bermudagrassen en weet dus waarover hij praat. Hij wil de fijne Bermudagrassen juist gebruiken om in de zomer een fraaie grasmat te krijgen. Dan vormen namelijk de aanwezige raaigrassen het ontsierende element op de fairways. Daar

komt bij dat raaigras een veel grotere behoefte aan water heeft dan de genoemde warm-season grasses. De greens bestaan overigens uit struisgras, en dit kan zich hier volgens Philippe onder droge omstandigheden en lage temperaturen nog het best handhaven.

Bunkers

Vooral in de bunkers zorgt het regenseizoen voor grote problemen. Er is geen kruid tegen gewassen, om erosie van de wanden door water dat in de bunkers stroomt te voorkomen. Maar toch bestaat hier een truc voor. Philippe laat zien dat de bunkers helemaal bekleed zijn met materiaal dat uit epoxyhars en steenslag bestaat, zo ongeveer het materiaal dat je in Nederland wel eens aantreft bij boomspiegels. Het materiaal is goed waterdoorlatend. Philippe vertelt dat het gaat om een laag van 5-7 cm: 'Daarbovenop ligt bunkerzand', vertelt hij en hij laat dat ook zien. 'Deze maatregel hebben we overigens alleen genomen

bij de greenbunkers, omdat de constructie voor alle 92 bunkers die we hier hebben een te kostbare ingreep zou zijn.' Afgezien van erosie is het onderhoud van de bunkers verder vrij eenvoudig. Dat wordt hier uitgevoerd met een bunkerrake. Alleen bij de beklede greenbunkers moet men er terdege rekening mee houden dat men niet te diep gaat.

'Philippe laat zien dat de bunkers helemaal bekleed zijn met materiaal dat uit epoxyhars en steenslag bestaat'

Microklimaat

De Rivièra zit ruim in de golfbanen. In de directe omgeving van Nice, Cannes en Monaco tel je er al gauw een twintigtal. Maar waar in Nederland de bodem overal verschilt, zo is aan de Rivièra het klimaat nergens hetzelfde. Over een afstand van 10 kilometer zijn er al wezenlijke temperatuurverschillen. En dat heeft zeker invloed op het onderhoud van de banen. Maar, en dat is wezenlijk anders, hier wordt in feite jaarrond gemaaid. Het microklimaat van La Grande Bastide mag je misschien mild noemen. Ik vergelijk dat even met Les Mougins, dat nog zo'n 20 km verder landinwaarts ligt en bovendien gesitueerd is in een vallei. Hier kan zomers de bodemtemperatuur tot 45 graden Celsius oplopen. Reden dus om nog voor het heetst van de dag flink te beregenen om de bodem koel te houden. Zoals we allen weten, is hittestress dodelijk voor gras. Op Les Mougins

Phillippe Guibot: 'De 30 hectare rough maaien we wekelijks uit'

gaat er dan ook dagelijks meer dan 2000 m³ water doorheen. Op La Grande Bastide telt deze extreme hitte nauwelijks, dankzij de invloed van de Middellandse Zee. Philippe vertelt dat op de andere baan, Golf d'Opio Valbonne, waar hij eveneens hoofdgreenkeeper is, de temperatuur 's ochtends circa 8 graden Celsius hoger is; en dat op nog geen zeven kilometer afstand.

'Maar zoals een te hoog cholesterolgehalte niet goed voor de mens is, zie ik ook te veel stikstof als schadelijk voor de gezondheid van mijn greens'

Wintergreen aan de Rivièra

Golf de la Grande Bastide oogt ondanks de fraaie glooiing als een vlakke baan. In totaal is hier zo'n 30 hectare rough die wekelijks uitgemaaid wordt, en waaraan een greenkeeper zo'n beetje de hele week lang een dagtaak heeft. Eenmaal gereed kan hij in het groeiseizoen weer van voren af aan beginnen. In de winterperiode gaat men met deze werkzaamheden zo eens in de maand rond. Je zou verwachten dat de Rivièra ook in de winter een heerlijk klimaat heeft. Maar het blijkt dat de temperatuur hier 's ochtends vroeg toch regelmatig enkele graden beneden het vriespunt ligt. En omdat ook hier wel eens sneeuw valt, worden

hier standaard ook wintergreens uitgemaaid. Er moet tenslotte verdiend worden aan de overwinteraars, maar dat mag niet ten koste gaan van de zomergreens!

Cholesterol

Qua bemesting moet Philippe Guibot het antwoord schuldig blijven als ik vraag naar de hoeveelheid fosfaat die hij gebruikt. Blijkbaar houdt hij de hoeveelheid N en K beter in de gaten. Wat stikstof betreft ligt dat op 90-200 kg zuivere N per hectare. Philippes insteek is om daar zuinig mee om te gaan. 'Sommige banen in de omgeving gebruiken wel 300 kg N per hectare', vertelt hij. 'Maar zoals een te hoog cholesterolgehalte niet goed voor de mens is, zie ik ook te veel stikstof als schadelijk voor de gezondheid van mijn greens.' In het vroege voorjaar, zodra het struisgras op de greens weer groeiverschijnen vertoont, wordt gestart met een granulaire bemesting. Gedurende het groeiseizoen werken ze op deze baan met vloeibare bemesting, die in de vorm van blad- en bodembemesting met de spuit gegeven wordt. Dat gebeurt ongeveer om de 20 dagen. En net als in Nederland krijgt het gras ook hier zijn kaliumbemesting aan het einde van het groeiseizoen. Dat heeft alles te maken met de stevigheid van de cellen en het stressbestendig maken van de grassen. Philippe spreekt over een jaarlijkse gift van circa 150 kg zuivere K per hectare. Het gehele jaar door wordt het gras ook voorzien van micronutriënten. En 's winters, om het gras een mooie groene kleur te geven, wordt met ijzerchelaat gespoten.

Natuur

Onderweg naar het clubhuis spreken we een Nederlander die aan het golfen is. Hij weet uit ervaring te vertellen dat de greens op Golf de la Grande Bastide stevig en snel zijn en de holes uitdagend. 'Je kunt hier risico's nemen met het golfen en als je dat doet, dan word je daarvoor ook beloond', vertelt de pensionado. Hij vertelt ook dat de holes van het nabijgelegen Golf d'Opio Valbonne zich nog beter lenen voor targetgolf. Met natuur- en landschapsadviseurs Guido Hamelink en Sander Kristalijn, die mij op deze mini-excursie vergezellen, aanschouwen we even de natuur op de baan. Eigenlijk heeft vooral de vijver voor het clubgebouw nog een beetje een natuurlijke habitus. Zo zou het er hier vroeger uitgezien kunnen hebben... toen hier nog eendjes zwommen.